

Demeter Arnold

GENESIS

Most szanaszét, igen szanaszét hull minden.
A ház ablakai külön-külön udvarokra néznek.
A vakolat-bőr lepereg, és
recsegőn sajdul a gerenda-gerinc.
Fölcsavarja magát a szőnyeg, és az épp
ledőlő karzat előtt kirázza a megtúrt lépéseket.
Az ajtó is már csak magába nyit teret, és
zárja is a bejáratot. Sziromként hullnak szét
a házfalak, puffanás-haláluk után marad egy virágtotem.
Végül az alap kiemelkedik a földből,
visszaadva otthonát a kezdetnek.

PARTNER

Karon fog az este és végigsétálja
veled a várost. Olykor lassan lépked
melletted, máskor sietve rohan
át az utcákon, sikátorokon.
Nappalt játszik egy lámpa alatt. –
Hazakísér. A takaró
huppanásával kíván jó éjszakát.
Füledbe súgja,
holnap ismét benézek hozzád.

NŐI VÁLLAK

Feléd fordulok, figyelem az egyik
válladon nyugvó hajad,
a szemedből nyugalom árad,
hiába fürkészem tekinteted,
nem látom benne, hogy
minden napod egy futam,
s apró szíved a ló testén pattogó
zsoké, ki célba akkor ér, ha meghal
az állat. Ne szeress belém,
az ember nem akar emlékezni
minden éjszakára,
se ajtókra, se falakra.
Most hiába csókolnál meg,
nem lenne ebből baba,
de szenvedély igen.
Na, mindegy, ez ilyen.
Ha az ember egyszerű dolgokra
törekszik, ne bámulja
a csaj vállán nyugvó hajzuhatagot,
és ne teremtsen szemkontaktust.

ESTI KÉRÉS

Esőcsepp-nyávogás riasztja el a csendet.
Az elköszönés színe barackvirág,
akár a lámpaoszlop fénye, ahogy a felszegelt
deszkára rásüt. Az ölelés
sampon illatú, és igen, tudom már,
hogyha megfordulok, ott a fény a ház
ablakán egy függönyszínű gondolatban,
és én elindulok felé, hátha beengedsz.